

Wat de Bijbel zegt over het spreken in tongen

THEMA - REEKS

Hoofdstuk 1: JEZUS' BELOFTE

“Wat u ziet is echt”, vertelde een kerklid aan de bezoeker. “Deze mensen zijn vervuld van de Heilige Geest”. De bezoeker zag ruim honderd mannen en vrouwen die in tongen spraken, de handen geheven in de lucht en lofliederen zingend. Het was echt, niet gespeeld – maar waren deze mensen werkelijk vervuld van de Heilige Geest?, vroeg hij zich af. Spreken in tongen was een dramatisch wonder dat de christelijke kerk hielp bij haar aanvang (Handelingen 2). Het boek Handelingen beschrijft twee andere momenten waar de Heilige Geest mensen in tongen liet spreken en in zijn brief aan de kerk te Corinthe geeft de apostel Paulus instructies aangaande het spreken in tongen.

Sommige kerken benadrukken het gebruik van het spreken in tongen. Zij leren dat elke christen in tongen zou moeten spreken als bewijs van de doop met de Heilige Geest. Sommige van deze kerken horen bij de snelst groeiende segmenten van het christendom.

Andere kerken staan het gebruik van het spreken in tongen toe, maar moedigen het niet aan. In deze kerken kan het voorkomen dat zij die in tongen spreken een charismatische gemeenschap vormen binnen de grotere gemeente (de definitie van charismatisch wordt uitgelegd in de woordenlijst aan het eind van dit boekje). Weer andere kerken verbieden hun leden om in tongen te spreken.

Het spreken in tongen heeft in de laatste eeuw tot verhitte debatten geleid. De belangrijke vragen zijn als volgt:

- Kan elke christen die de Heilige Geest ontvangt, in tongen spreken?
- Is het spreken in tongen het bewijs dat die persoon de Heilige Geest heeft ontvangen?
- Zijn diegenen die in tongen spreken spiritueel of dichter bij God dan zij die het niet doen?
- Welke rol zou het spreken in tongen moeten hebben in kerkdiensten?

Om deze vragen te beantwoorden moeten we de Bijbel raadplegen. Laten we eerst zien wat Jezus zei over het spreken in tongen.

Markus 16:15-18

Terwijl Hij de discipelen hun opdracht gaf, zei Jezus: “Gaat heen in de gehele wereld, verkondigt het evangelie aan de ganse schepping. Wie gelooft en zich laat dopen, zal behouden worden, maar wie niet gelooft, zal veroordeeld worden” (Mark 16:15-16). Toen voorspelde Jezus wat er zou gebeuren: “Als tekenen zullen deze dingen de gelovigen volgen: in mijn naam zullen zij boze geesten uitdrijven, in nieuwe tongen zullen zij spreken, slangen zullen zij opnemen, en zelfs indien zij iets dodelijks drinken, zal het hun geen schade doen; op zieken zullen zij de handen leggen en zij zullen genezen worden” (vers 17-18).

Deze verzen voorspellen niet hoe vaak deze tekenen zich zouden voordoen, of elke gelovige bij één van deze tekenen zou worden betrokken, evenmin of gelovigen speciaal hun best moesten doen om deze wonderen ten toon te spreiden. Om zulke vragen te beantwoorden moeten we andere schriftgedeelten bestuderen.

Het boek Handelingen beschrijft incidenten waarbij demonen worden uitgedreven, genezingen plaatsvinden en beschrijft bovennatuurlijke

bescherming tegen dodelijke zaken. Gelovigen gingen echter niet op zoek naar demonen en stelden zich niet bloot aan dodelijke zaken. In het geval van genezingen weten we dat er momenten waren waar dit niet gebeurde (bijvoorbeeld 2 Cor. 12: 7-10).

In Markus 16:17-18 wordt simpelweg een aantal van de vele soorten wonderen opgenoemd die Gods kerk zou ervaren. Deze opsomming is noch een gebod, noch een belofte voor elke christen. Om onze vragen over het spreken in tongen te beantwoorden moeten we andere schriftgedeelten bestuderen.

Handelingen 2:1-4

Kort nadat Christus ten hemel was opgevaren vierden zijn discipelen het jaarlijkse Pinksterfeest (Hand. 2:1). “En eensklaps kwam er uit de hemel een geluid als van een geweldige windvlaag en vulde het gehele huis, waar zij gezeten waren; en er vertoonden zich aan hen tongen als van vuur, die zich verdeelden, en het zette zich op ieder van hen; en zij werden allen vervuld met de Heilige Geest en begonnen met andere tongen te spreken, zoals de Geest het hun gaf uit te spreken”(vers 2-4).

Wat voor soort tongen waren dit? Het waren vreemde talen. “Nu waren er Joden te Jeruzalem woonachtig, vrome mannen uit alle volken onder de hemel; en toen dit geluid gekomen was, liep de menigte te hoop en verbaasde zich, want een ieder hoorde hen in zijn eigen taal spreken. En buiten zichzelf van verwondering zeiden zij: Zie, zijn niet al deze, die daar spreken, Galileeërs? En hoe horen wij hen dan een ieder in onze eigen taal, waarin wij geboren zijn?... wij horen hen in onze eigen taal van de grote daden Gods spreken”(vers 5-8, 11).

De menigte, verbaasd en perplex, vroeg elkaar, “Wat wil dit toch zeggen?” (vers 12). Petrus legde eerst uit dat zij de vervulling van een profetie over Gods Geest zagen (vers 14-21). Daarna predikte hij de boodschap over Jezus als de Messias of Christus en de noodzaak tot bekeering en doop (vers 22-40). De wonderbaarlijke talen hadden gezorgd voor de aandacht van de menigte en hadden Petrus de ruimte gegeven, hoewel hij geen rabbi was, om met autoriteit tot de mensen te spreken. Deze ervaring op de Pinksterdag is het meest dramatische “tongen”-incident dat beschreven wordt in de Bijbel. Dit is de meest gedetailleerde beschrijving. Laten we kijken naar een aantal details:

- Er deden zich drie wonderen voor: aan miraculeus geluid, een verschijning als van vuur en spreken in andere tongen.
- De “andere tongen” waren talen die toen verstaan werden door Joden van andere naties. Er waren geen tolken nodig.
- De menigte mag gedacht hebben dat het wonder lag in het horen (vers 6, 8, 11), maar de bijbelse schrijvers noemen het een wonder van spreken (vers 4, 18).
- Sommige mensen maakten de apostelen belachelijk en beschuldigden hen ervan dronken te zijn. (vers 13).
- Er is geen indicatie dat Petrus' preek, beginnend in vers 14, in een miraculeuze “tong” werd gegeven.
- Petrus verkondigde aan diegenen die zijn boodschap accepteerden dat zij zich moesten bekeren en zich laten dopen en daardoor “de gave des Heiligen Geestes ontvangen” (vers 38). Deze belofte geldt voor christenen van elke eeuw, maar het vers maakt niet duidelijk of “de gave des Heiligen Geestes” betekent

dat de Heilige Geest het geschenk is, of dat Petrus bedoelde dat, naast het ontvangen van de Heilige Geest, zij het spreken in tongen of een andere manifestatie van de Geest als gave zouden ontvangen.

- Petrus sprak van bekering en de doop, maar hij beschreef geen andere noodzakelijke actie om de gave van de Heilige Geest te kunnen ontvangen.
- Duizenden werden gedoopt en vele wonderen geschieden (vers 41-43), maar er is geen verdere vermelding van het spreken in tongen tijdens deze gebeurtenis.

Zoals het verhaal verteld wordt in Handelingen, was de wonderbaarlijke bekwaamheid van de apostelen om in vreemde talen te spreken maar één van de vele wonderen die de vroege kerk beleefde. Handelingen beschrijft vele andere wonderen die zich voordeden terwijl God de nieuwe kerk leidde in groei door de Heilige Geest. Geen van deze wonderen wordt gepresenteerd als een vereiste voor elke christen.

Het boek Handelingen beschrijft twee andere voorvallen van het spreken in tongen – één in Caesarea en één in Efeze. Deze tekstgedeelten zullen we nu bestuderen. (Sommige geleerden zeggen dat Handelingen 8:14-18 een incident inzake spreken in tongen in Samaria beschrijft. De Heilige Geest kwam over mensen op een opmerkelijke manier, maar er wordt niet gesproken over tongen, dus er valt niets te leren over spreken in tongen in dit tekstgedeelte.)

Handelingen 10:44-46

De tweede beschrijving van het spreken in tongen komt wanneer niet-Israëlieten voor het eerst worden toegevoegd aan de kerk – misschien 10 jaar na Christus' dood en opstanding. Tot aan die tijd was de kerk voornamelijk Joods. De apostel Petrus was uitgenodigd in het huis van Cornelius, een heidense (niet-Joodse) legerofficier in Caesarea die de ware God aanbad (Hand. 10:24-25). Er waren veel mensen in het huis en Petrus vertelde hun van Jezus Christus, geloof en vergeving (vers 27, 34-43).

“Terwijl Petrus deze woorden nog sprak, viel de Heilige Geest op allen, die het woord hoorden” (verse 44). De Joden, samen met Petrus, “stonden verbaasd, dat de gave van de Heilige Geest ook over de heidenen was uitgestort, want zij hoorden hen spreken in tongen en God grootmaken.” (vers 45-46).

Het is uit deze korte vermelding moeilijk op te maken hoe dit “spreken in tongen” klonk. Er wordt bijvoorbeeld niets vermeld over tolken of vreemde talen. Ook staat er niet dat de heidenen vroegen om de gave van het tongenspreken; ze luisterden simpelweg naar het evangelie en geloofden. De “tongen” werden als wonderbaarlijk beschouwd en Handelingen 11:15 geeft te kennen dat zij soortgelijk waren aan de vermelding in Handelingen 2.

De wonderbaarlijke tongen van Handelingen 10, gecombineerd met het wonder van Handelingen 2, hielp de Joodse Christenen zich te realiseren dat God niet-Joodse mensen toevoegde aan de kerk. Omdat religieuze Joden zich uit traditie gescheiden hielden van de heidenen, gebruikte God een speciaal teken om aan de Joodse Christenen te laten zien dat hij ook de heidenen accepteerde als zijn kinderen (Hand. 15:7-8).

Handelingen 19:1-6

Het christendom bleef zich uitbreiden in nieuwe geografische gebieden en omvatte steeds meer mensen. Het derde en laatste voorbeeld inzake tongen in het boek Handelingen deed zich voor in de stad Efeze. Paulus trof discipelen aan die de leer van Johannes de Doper volgden. Zij hadden geen weet van de Heilige Geest en Paulus informeerde hen daarover en leerde hen dat Johannes mensen had gezegd in Jezus te geloven (Hand. 19:1-4).

“En toen zij dit hoorden, lieten zij zich dopen in de naam van de Here Jezus. En toen Paulus hun de handen oplegde, kwam de Heilige Geest over hen, en zij spraken in tongen en profeteerden” (vers 5-6).

Nogmaals, het is onmogelijk om te zeggen hoe deze tongen klonken. Het enige wat we weten is dat deze discipelen opnieuw gedoopt werden zodat zij de Heilige Geest konden ontvangen. Of zij de gaven van tongen spreken en profetie verwachtten wordt niet vermeld.

De tongen in Handelingen 2 en 10 waren verbonden met belangrijke ontwikkelingen in de uitbreiding van de kerk. Maar in Handelingen 19 wordt ons niet verteld waarom deze groep van Johannes' discipelen belangrijk genoeg was om speciaal te vermelden. We weten wel dat het de noodzaak benadrukte voor alle Joden, zelfs zij die al bekeerde en gehoorzame levens leidden, om de christelijke doop te accepteren. Het liet ook zien dat Paulus een apostel van Christus was en dat zijn missie naar de heidenen door God werd goedgekeurd.

In tongen spreken in het boek Handelingen - conclusie

Laten we teruggaan naar onze eerste vraag: spreekt elke christen, die de Heilige Geest heeft ontvangen, in tongen? Het boek Handelingen vermeldt veel genezingen en andere wonderen, maar slechts drie incidenten inzake spreken in tongen. Dit suggereert dat het spreken in tongen geen gewoon verschijnsel was, maar eerder een wonderbaarlijk teken voor speciale gelegenheden toen de apostelen het evangelie predikten en de kerk oprichtten.

Het schijnt dat de meeste Nieuw Testamentische christenen niet in tongen spraken. Meerdere verzen vertellen ons dat mensen waren “vervuld van de Heilige Geest” maar zonder vermelding van tongen. Laten we kijken naar de volgende verzen.

Niet lang na het Pinksterfeest, waren de apostelen aan het bidden om Gods hulp. Nadat ze klaar waren met bidden “werd de plaats, waar zij vergaderd waren, bewogen; en zij werden allen vervuld met de Heilige Geest en spraken het woord Gods met vrijmoedigheid” (Hand. 4:31). De apostelen waren al vervuld van de Heilige Geest op de Pinksterdag. Hier worden zij opnieuw vervuld. Er wordt gesproken over de plaats die bewogen wordt, maar niet over spreken in tongen.

Er is geen vermelding van tongen toen de Heilige Geest over de bekeerlingen in Samaria kwam (Hand. 8:14-17), toen de Ethiopische eunuch zich bekeerde (Hand. 8:38), toen Saulus, die Paulus werd, zich bekeerde (Hand. 9:17-18), toen hij een tovenaars confronteerde (Hand. 13:8-11) of toen Paulus voor het eerst predikte in Azië (vers 44-52). Dit bewijst niet dat het spreken in tongen niet voorkwam, maar het geeft wel aan dat het niet belangrijk was om te vermelden.

Tot slot merken we op dat de evangeliën niet beschrijven dat Jezus zelf in tongen sprak.

Tot zover is het bewijs beperkt. Handelingen is in eerste instantie een verhaal over wat er gebeurd is; het boek bevat niet veel opdrachten of beloften. Zoals veel verhalen is het gericht op ongewoonlijke of nieuwe gebeurtenissen. Er is weinig behoefte om gewone gebeurtenissen te

beschrijven. Het boek Handelingen geeft ons maar een beperkte blik op het spreken in tongen. Paulus schreef in zijn brief aan de christenen te Corinthe echter uitgebreid over het spreken in tongen. Zijn instructies helpen ons te begrijpen of het spreken in tongen het bewijs is van Gods Geest, een diepere bekering of van het dichter bij God zijn.

De gave van Tongen zoeken

Pinkstergemeenten leren dat christenen de Heilige Geest ontvangen als zij bekeerd zijn, maar dat zij niet vervuld worden van de Heilige Geest totdat zij met de Geest gedoopt zijn. Deze doop met de Geest wordt niet als noodzakelijk voor behoud beschouwd, maar men wordt aangemoedigd om hier naar te streven om zo de aanvullende kracht om te kunnen getuigen te ontvangen.

Dopen met de Heilige Geest, zo geloven leden van de Pinkstergemeenten, omvat altijd het spreken in tongen. Daarom zullen zij die gedoopt willen worden met de Heilige Geest het tongen-spreken willen ervaren. Dit gebeurt vaak in een "tarry meeting" (tarry, een oud Engels woord, betekent "wachten" en wordt gebruikt in de King James versie van Lucas 24:49). De groep houdt een aanhoudende bijeenkomst, zingend en biddend en dansend. De emoties worden hoog gehouden. De persoon die de "doop" wil ondergaan wordt aangemoedigd om snel te spreken, om woorden of lettergrepen keer op keer te herhalen, om te blijven praten totdat het tongen-spreken gebeurt.

De omgeving in een tarry meeting moedigt het extatische spreken als zodanig aan, maar niet een oprechte bijbelse gave van tongen. In zo'n omgeving kan het tongen spreken aangeleerd gedrag worden. De spreekorganen functioneren nog steeds maar de bewuste controle erover ontbreekt.

Er is geen bijbelse ondersteuning voor de praktijk van de tarry meetings. Jezus moedigde zijn discipelen aan om te bidden met betekenisvolle woorden, niet met gedachteloze, herhaalde woorden (Matt. 6:7). In de incidenten inzake tongen spreken in het boek Handelingen, kwam de gave van de Geest onverwachts. Niemand bracht zichzelf in een verhoogde emotionele staat. De gaven van tongen wordt gegeven zoals God bepaalt (1 Cor. 12:7-11).

Als zij de Heilige Geest nodig hebben en zijn gaven, om Gods werk te doen, zal God hierin voorzien (Luc. 11:13). Moderne pogingen om de tongen van het Pinksterfeest te imiteren, zijn pogingen om maar één van de wonderen op die dag na te doen. De echte les van Pinksteren zit niet in de wonderen maar in de boodschap van Petrus: "Bekeert u en een ieder van u late zich dopen op de naam van Jezus Christus, tot vergeving van uw zonden, en gij zult de gave des Heiligen Geestes ontvangen" (Hand. 2:38).

Voor het openstellen van de tong is niet persé een wonder nodig, maar voor het openstellen van het hart voor echt berouw wel. Wie gelooft, zich bekeert en zich laat dopen zal de gave van de Heilige Geest ontvangen. Er zijn geen vervolgstappen of tarry meetings voor nodig.

Hoofdstuk 2: SPREKEN IN TONGEN IN CORINTHE

Op zijn tweede grote reis om het evangelie aan de heidenen te brengen, ging Paulus naar Europa, waar hij korte bezoeken bracht aan Filippi, Thessalonika, Berea en Athene om daar te spreken (Hand. 16:12-17:15).

In Corinthe bleef Paulus echter anderhalf jaar (Hand. 18:1, 9-11) — een lang verblijf voor een apostel die voortdurend onderweg was (2 Cor. 11:26). Corinthe was een havenstad met een reputatie op het gebied van immoraliteit. Daar vond Paulus joden en heidenen die onderwijs wilden ontvangen over het Woord van God

Nadat de gemeente in Corinthe was gevestigd, trok Paulus uiteindelijk verder — naar Efeze in Klein-Azië, Ceasarea in Judea, Antiochië in Syrië en, na een aantal jaren, terug naar Efeze (Hand. 18:18-23; 19:1).

Slecht nieuws uit Corinthe

Terwijl Paulus terug was in Efeze, hoorde hij nieuws over de kerk te Corinthe. Het nieuws was niet goed — de nieuwe christenen hadden onderling ruzie over verschillende aspecten van christelijk gedrag. Hun voorbeeld gaf het christendom een slechte naam, zelfs onder de immorele inwoners!

De christenen te Corinthe stuurden Paulus een brief waarin ze hem om advies vroegen over een aantal zaken, inclusief het spreken in tongen. Zij hadden regelmatig in tongen gesproken en ze stelden Paulus vragen over deze geestelijke gave. Hun brief gaf hem de mogelijkheid om hen de begeleiding te geven die ze nodig hadden.

In zijn brief bekritiseerde Paulus hen omdat hun onderlinge argumenten de eenheid die er onder christenen zou moeten zijn, vernielde. “Door Chloë’s huisgenoten is mij namelijk verteld, broeders en zusters, dat er verdeeldheid onder u heerst (1 Cor. 1:11). “Ik hoor dat u bij uw samenkomsten in de gemeente partijen vormt. Tot op zekere hoogte geloof ik dat ook.” (1 Cor. 11:18). “Ik kan u niet prijzen om uw samenkomsten. Die doen meer kwaad dan goed.” (vers 17).

In hun onenigheden claimden sommigen de ene christelijke leider te volgen, en sommigen een andere (1 Cor. 1:12). Het gedrag van de christenen te Corinthe was verkeerd en Paulus moest hen corrigeren. “Broeders en zusters, in de naam van onze Heer Jezus Christus roep ik u op om allen eensgezind te zijn, om scheuringen te vermijden, om in uw denken en uw overtuiging volkomen één te zijn.” (vers 10).

Paulus schrijft over hun problemen

In de hoofdstukken 1 tot en met 4 probeerde Paulus de Corinthiërs te helpen met hun probleem inzake het gebrek aan eenheid. Ze gedroegen zich als niet-gelovigen, niet als christenen (1 Cor. 3:3). Hij vertelde hun wat ze moesten doen aan de sexuele immoraliteit in de kerk (1 Cor. 5:1-13; 6:12-20) en aan rechtszaken tussen christenen (vers 1-8). Deze onderwerpen zijn een illustratie van de problemen die de gemeente had. Paulus moest hen terechtwijzen met strenge woorden.

Daarna beantwoordde Paulus hun vragen: “Dan nu de punten waarover u mij geschreven hebt.” (1 Cor. 7:1). Als eerste behandelde hij het onderwerp over het huwelijk, in hoofdstuk 7.

Hoofdstuk 8 begint met de behandeling van het volgende onderwerp. “Dan nu over heidens offervees. Zeker, het is waar dat wij allen kennis bezitten. Maar kennis maakt verwaand; alleen de liefde bouwt op.” (vers 1).

Aan de manier waarop Paulus zijn brief schrijft, kunnen we zien dat de christenen te Corinthe trots waren op hun “kennis”. Paulus legt uit dat hun kennis, in elk geval de manier waarop zij die gebruikten, hun geestelijke groei bemoeilijkte. Hun kennis zorgde voor twistpunten en verdeeldheid in de gemeente. Liefde, zo schrijft hij, is waardevoller en een betere graadmeter van christelijk leven.

Hoofdstuk 9 beschrijft Paulus’ recht als een apostel en hoofdstuk 10 gaat door over het onderwerp van voedsel dat aan afgoden wordt geofferd. In hoofdstuk 11 geeft Paulus commentaar op sommige problemen die de Corinthiërs hadden tijdens hun aanbiddingsbijeenkomsten.

Verscheidene geestelijke gaven

In hoofdstuk 12 begint Paulus een nieuw onderdeel, waarin ook opmerkingen over het spreken in tongen staan. “Broeders en zusters, over de gaven van de Geest wil ik u het volgende zeggen.” (vers 1). Zij hadden instructies nodig om hen te helpen hun geestelijke gaven op een dienende manier te gebruiken.

Paulus vertelt ons dat er verschillende soorten geestelijke gaven zijn, hoewel ze allemaal geïnspireerd zijn door dezelfde Geest (vers 4). God geeft deze bijzondere vaardigheden “voor het welzijn van allen” — zodat christenen elkaar kunnen helpen (vers 7). Paulus somt verscheidene gaven op, inclusief “om in klanktaal te spreken of om uit te leggen wat daar de betekenis van is.” (vers 10).

Wat zijn deze tongen? Zijn het vreemde talen, zoals de miraculeuze tongen die op het Pinksterfeest spraken (Hand. 2:1-11)? Of produceert deze gave van tongen een ander geluid? Het feit dat er een bovennaatuurlijke gave nodig was voor de vertaling van de geluiden (1 Cor. 12:10; 14:13) geeft aan dat het spreken misschien niet in een menselijke taal gebeurde. Maar we kunnen niet weten of het huidige spreken in tongen lijkt op dat wat er in Corinthe werd gepraktiseerd.

Paulus somt gelijksoortige geestelijke gaven op in zijn brief aan de christenen te Rome (Rom. 12:6-8), maar daar wordt niet gesproken over tongen of de vertaling van tongen. Corinthe lijkt de enige kerkgemeenschap te zijn waar regelmatig in tongen werd gesproken. Paulus merkt op dat niet iedereen dezelfde geestelijke gave of vaardigheid heeft. God verdeelt ze: de ene macht aan de ene persoon, een andere gave aan de volgende persoon, een derde vaardigheid aan een ander, zoals God het bepaalt. (1 Cor. 12:8-11). Door de gaven op deze manier te verdelen, moedigt God leden aan om samen te werken en elkaar te helpen.

De vergelijking met het menselijk lichaam maakt dit duidelijk. Voeten, handen, ogen en andere delen dienen verschillende functies. Door bij te dragen aan het lichaam als geheel, dienen zij elkaar. Zo is het ook in de kerk, het lichaam van Christus (vers 12-27). God wijst mensen verschillende geestelijke functies toe: apostelen, profeten, leraren, het vermogen om wonderen te verrichten, genezers, helpers, bestuurders en het spreken in verscheidenheid van tongen (vers 28).

“Zijn soms allen apostelen?” vraagt Paulus. Natuurlijk niet. Zo zijn ook niet alle christenen profeten, leraren, wonderverrichters, genezers, sprekers in tongen of vertalers. (vers 29-30).

Uit de manier waarop Paulus dit argument presenteert, lijkt het alsof sommige Corinthiërs verwachtten dat elke christen dezelfde gave had met betrekking tot het spreken in tongen. Zij twijfelden aan de spiritualiteit van iedereen die deze gave niet had. Paulus vertelt hun dat dit geen redelijke manier is om christelijkheid te beoordelen. Geen van deze geestelijke gaven kan gekozen worden als de enige echte test of iemand de Heilige Geest bezit.

De beste geestelijke kwaliteit

Het is goed om een verlangen te hebben naar grotere geestelijke gaven, zegt Paulus, misschien instemmend met iets dat de Corinthiërs in hun brief geschreven hadden (vers 31). Het schijnt dat de christenen te Corinthe een gretig verlangen hadden om geestelijk te zijn en geestelijk te lijken.

In hoofdstuk 13 beschrijft Paulus het beste bewijs van geestelijkheid – liefde. Als er geen liefde is, dan maakt het niet uit wat voor een gave een persoon heeft (vers 1-3).

Paulus heeft het over “de talen van alle mensen en die van de engelen” (vers 1). Talen van mensen betekent menselijke talen, maar wat zijn de talen van de engelen? Er is geen indicatie in de bijbel dat engelen tot mensen spreken in mysterieuze talen. Elke keer dat zij tot mensen spraken, werden ze ook verstaan en begrepen.

Waarom vermeldde Paulus dan de taal der engelen? Het kan zijn dat sommige Corinthiërs claimden dat zij engelachtige geluiden maakten. Of misschien gebruikte Paulus deze term als het meest verhoogde spreken in tongen dat hij zich kon voorstellen. En, natuurlijk, in het rijk van de geesten zal er zeker een ander vocabulaire zijn. Paulus vertelt ons in elk geval dat het spreken in tongen zonder liefde niets zou zijn, hoe “geestelijk” dit er ook uit zou zien.

Gods manier van leven is gebaseerd op liefde. Liefde volhardt en doorstaat alles voor eeuwig; zij zal nimmer falen of overbodig worden (vers 7-8). In contrast daarmee zullen geestelijke gaven uiteindelijk niet langer nodig zijn. Kennis, het soort kennis waarop de Corinthiërs trots waren, zal vergaan. Zelfs profetie, een gave die Paulus prijst, zal ophouden. “Want ons kennen schiet tekort en ons profeteren is beperkt. Wanneer het volmaakte komt zal wat beperkt is verdwijnen... Nu is mijn kennen nog beperkt, maar straks zal ik volledig kennen, zoals ik zelf gekend ben.” (vers 9-12).

Als Gods volk uit de doden is opgewekt en geheel perfect geworden is, zal geestelijke kennis niet langer belangrijk zijn, omdat iedereen volledig zal kennen. Goddelijke boodschappen en voorspellingen zullen om dezelfde reden niet langer belangrijk zijn. Ook het spreken in tongen zal stoppen. Sommige geestelijke gaven hebben hun waarde in dit tijdelijke leven, maar ze hebben geen eeuwige betekenis op de manier waarop liefde dat heeft.

Een betere manier van spreken

Geestelijke gaven hebben waarde, en dus zouden we ze moeten willen hebben (1 Cor. 12:31). Maar wat voor gaven zouden we moeten wensen? We volgen de weg van liefde. We zouden vurig moeten verlangen naar een gave die anderen kan helpen. “Als u zo graag geestelijke

gaven bezit, moet u ernaar streven uit te blinken in de opbouw van de gemeente.” (1 Cor. 14:12).

Paulus beveelt de gave van profetie aan (vers 1). Hij verwijst niet persé naar het voorspellen van de toekomst. Het Griekse woord dat Paulus hier gebruikt, betekent “een uiting, geïnspireerd door God... de capaciteit of vaardigheid om geïnspireerde boodschappen te uiten.” Het werkwoord dat is vertaald met “profeteren” betekent “spreken onder de invloed van goddelijke inspiratie met of zonder verwijzing naar toekomstige gebeurtenissen” (Louw and Nida).

Anders gezegd, de gave van profetie is, zoals Edgar Goodspeed het vertaalt, “geïnspireerde prediking.” De Today's English Version noemt het “de gave van het verkondigen van Gods boodschap.” Het spreken in profetieën, zegt Paulus, is beter dan het spreken in tongen. “Iemand die profeteert is nuttiger dan iemand die in klanktaal spreekt” (vers 5). Waarom? Omdat geïnspireerde prediking kan worden verstaan maar het spreken in tongen niet (zonder vertaler).

Iemand die in klanktaal spreekt, spreekt niet tot mensen... Niemand kan hem verstaan... Maar iemand die profeteert spreekt tot mensen, en wat hij zegt is opbouwend, troostend en bemoedigend.” (vers 2-3). Geïnspireerde prediking kan worden begrepen; zijn doel is om de kerk te bouwen of te onderwijzen (vers 4, 31) — christenen helpen een beter leven te leiden.

Paulus zegt dat het goed is om in tongen te spreken, maar het is veel beter om te profeteren (vers 5). “...maar om in de gemeente anderen te onderwijzen, gebruik ik liever een paar begrijpelijke woorden dan ontelbaar veel in klanktaal.” (vers 19). “Voor u geldt hetzelfde: hoe moet men u begrijpen als u in onverstaanbare klanken spreekt? Uw woorden verdwijnen in het niets.” (vers 9).

“Wanneer ik namelijk in klanktaal bid, bid ik weliswaar met mijn geest, maar doe ik niets nuttigs met mijn verstand.” (vers 14). Als het verstand onvruchtbaar blijft, geeft dat aan dat zelfs de tongenspreker de geluiden niet heeft begrepen. De spreker zou ze zonder bovennatuurlijke hulp niet kunnen uitleggen (vers 13).

Dit komt ook naar voren in Paulus' commentaar over muziekinstrumenten: de melodie is niet herkenbaar “als er geen verschil tussen de tonen is” (vers 7). Op dezelfde wijze kunnen ook berichten niet worden begrepen als er geen onderscheid is in de geluiden. Het schijnt dat in het tongenspreken, zoals dat bij de Corinthiërs gebeurde, het ene woord niet van het andere kon worden onderscheiden. De boodschap kon niet worden verstaan.

Spraken de Corinthiërs in buitenlandse talen die niemand in Corinthe kon verstaan? Of maakten de geluiden simpelweg geen deel uit van een menselijke taal?

Paulus is daar niet duidelijk over. Zijn commentaar bestrijkt beide mogelijkheden — geluiden die geen betekenis hadden, of een buitenlandse taal die niemand kende. In beide gevallen was het resultaat hetzelfde: in Corinthe konden de tongen niet worden verstaan. Misschien hadden ze enige waarde voor de spreker, (vers 4), maar voor de gemeente hadden ze dat niet.

Vertaling en orde

Paulus gebruikte een deel van zijn brief om de christenen te Corinthe te laten zien hoe ze de gave van tongen moesten gebruiken. Het lijkt dat het hun gewoonte was om regelmatig in tongen te spreken. Maar dit was een probleem geworden — groot genoeg voor de Corinthiërs om Paulus' advies hierover te vragen.

Voor de specifieke omstandigheden in Corinthe adviseerde Paulus de tongensprekers om te bidden om de gave van vertaling (vers 13); alleen door vertaling konden anderen iets leren van de geluiden (verse 5).

“Er mogen twee, hoogstens drie van u in klanktaal spreken, ieder op zijn beurt en bovendien met iemand die de uitleg geeft. Is er niemand die dit kan, dan moeten ze zwijgen en alleen voor zichzelf tot God spreken.” (vers 27-28). Dit impliceert dat de sprekers in staat waren om zichzelf onder controle te houden. Tenzij iemand met de gave van vertaling aanwezig was, moesten zij zwijgen. Het spreken moest op een ordelijke manier gebeuren. Ze mochten de dienst niet verstoren, maar moesten aan de dienst bijdragen. Paulus legde uit, “want God is niet een God van wanorde, maar van vrede.” (vers 33). Als geestelijke gaven worden gebruikt, is er geen excuus voor verwarring. Als er chaos is, dan staan mensen God niet toe in hen te werken op de manier die Hij wil.

Paulus benadrukte dat: “Alles moet op gepaste wijze en in goede orde gebeuren.” (vers 40). Klaarblijkelijk waren de bijeenkomsten in Corinthe wanordelijk geweest, met veel mensen die door elkaar heen spraken.

“Wanneer namelijk de hele gemeente samenkomt en iedereen zich in klanktaal uit, zullen ongelovige buitenstaanders die de samenkomst bezoeken dan niet zeggen dat u krankzinnig bent?” (vers 23).

In tegenstelling daarmee, zegt Paulus, als buitenstaanders geïnspireerde preken en geïnspireerd onderwijs horen, kunnen ze God gaan aanbidden. (vers 24-25).

Paulus gaf de Corinthiërs een aantal eenvoudige regels om de organisatie van hun erediensten te verbeteren. Mensen konden voorbereid naar de dienst komen om op verschillende manieren betrokken te zijn, naar gelang hun gaven en vaardigheden. Het basisprincipe, gebaseerd op de weg van liefde, was: “Laat alles tot opbouw van de gemeente zijn.” (vers 26).

Er mocht maar één persoon tegelijk spreken en per bijeenkomst mochten maar twee of drie mensen in tongen spreken (vers 27). (Deze regel gold ook voor profeten.) Als iemand in tongen sprak, moest ook iemand vertalen. Als niemand de boodschap kon uitleggen, moest de tongenspreker zwijgen (vers 28).

Paulus trad krachtig op in het corrigeren van een aantal problemen van de Corinthiërs, maar op het gebied van tongenspreken was hij zachtmoedig. Hij wilde niet dat de correctie meer verdeeldheid veroorzaakte dan het probleem zelf gedaan had. “Kortom, broeders en zusters, streef ernaar te profeteren en verhinder niet dat er in klanktaal gesproken wordt. Alles moet op gepaste wijze en in goede orde gebeuren.” (vers 39-40).

Wat is de doop van de Heilige Geest?

Johannes de Doper voorspelde dat Jezus mensen zou dopen met de Heilige Geest (Marc. 1:6-8). In Handelingen 1:5, vertelde Jezus zijn discipelen dat zij deze doop over een paar dagen zouden ontvangen. Op het Pinksterfeest, vulde de Heilige Geest de discipelen (Hand. 2:4), daarmee de voorspelling van Johannes en Jezus vervullend. Petrus zei dat de Geest over hen was uitgegoten (vers 17, 33).

Jaren later kwam de Heilige Geest over Cornelius en de andere ongelovigen (Hand. 10:44-45). Dit was hetzelfde als de Heilige Geest die “op allen viel” of het “ontvangen” van de Heilige Geest (vers 45, 47), of “gedoopt worden” met de Heilige Geest (Hand. 11:15-17). Al deze termen verwijzen naar hetzelfde: De Heilige Geest is aan Gods volk gegeven. De beloofde doop is beschikbaar voor allen die geloven. (Hand. 2:38-39). Paulus gaf aan dat mensen de Heilige Geest meestal ontvingen als ze tot geloof gekomen waren (Hand. 19:2). In het boek Handelingen staan verscheidene voorbeelden vermeld van mensen die met de Heilige Geest vervuld werden.

Paulus en de andere nieuwtestamentische schrijvers gebruiken de uitdrukking “doop met de Heilige Geest” niet, maar zij schrijven over de Heilige Geest die gegeven is aan Gods volk. De Geest is beschikbaar voor alle gelovigen “als voorschot op onze erfenis” (Ef. 1:14).

In 1 Corinthiërs 12:13, schrijft Paulus dat alle gelovigen door de Geest gedoopt zijn in het Lichaam van Christus, de kerk. In Ef. 5:18 vertelt hij ons: “laat de Geest u vervullen”. In het Grieks kon een schrijver een andere woordvorm gebruiken om aan te geven of een gebod bedoeld was voor een eenmalige gebeurtenis of voor een continue activiteit. Paulus gebruikte de continue vorm, wat aangaf dat christenen altijd volgens de Geest moeten leven. Hij schreef niet over een ongewone ervaring die mensen naar een nieuwe status leidt.

Niets in de brieven van Paulus suggereert dat de gave van de Geest in twee stappen of zegeningen komt. Hij suggereert niet dat de gave van tongen, bijvoorbeeld, het bewijs is dat men meer spirituele kracht heeft. Romeinen 12 vermeldt de gave van tongen niet eens als belangrijke gave. Van kerkelijke leiders werd niet verlangd dat zij de gave van tongen zouden hebben. In plaats daarvan moesten zij in staat zijn om in een taal te spreken die begrepen kon worden. (1 Tim. 3:1-2, Titus 1:5-9).

Wat is het bewijs van Gods Geest? Wat kan bewijzen dat God in ons is? Zijn liefde. Als wij anderen liefhebben, als we zelfs onze vijanden liefhebben, is dat het bewijs dat Gods Geest ons leidt. Als wij geïnspireerd zijn om volgens Gods weg te leven, als onze levens de vruchten van de Heilige Geest laten zien (Gal. 5:22-23), bewijzen wij dat Gods Geest ons verstand en ons hart vult. Een goed christelijk voorbeeld is een krachtig getuigenis van geloof in Jezus Christus.

Zoeken naar tekenen

Jezus zei, in Marcus 16:17-18: “Degenen die tot geloof zijn gekomen, zullen herkenbaar zijn aan de volgende tekenen: in mijn naam zullen ze demonen uitdrijven, ze zullen spreken in onbekende talen, met hun handen zullen ze slangen oppakken en als ze een dodelijk gif drinken zal dat hun niet deren, en ze zullen zieken weer gezond maken door hun de handen op te leggen.”

Sommige mensen hebben deze verzen opgevat als een vereiste, als het ware een opdracht die christenen zouden moeten trachten te vervullen om hun authenticiteit te bewijzen. Sommige groepen proberen giftige slangen op te pakken zonder gebeten te worden. Meestal lukt het hen om niet gebeten te worden, maar soms gebeurt dit wel, met de dood tot gevolg. Hoe vaak het succesvol is, is niet belangrijk. Wat belangrijk is of God wil dat zijn mensen dit doen.

Moeten Gods mensen gevaarlijke dingen doen zodat God hun redt door een wonder zodat iedereen ziet dat zij Gods goedkeuring hebben? Zijn wonderen noodzakelijk om te bewijzen dat het christendom juist is?

Geloof komt niet doordat men wonderen ziet. De Israëlieten die door de Rode Zee gingen, zagen talrijke wonderen, maar zij hadden niet het geloof om God te gehoorzamen. En vele christenen geloofden zonder iets dramatisch te zien. Geloof komt als God iemand toestaat om het evangelie te geloven. (Rom.

10:13-14; Joh. 6:44). Het voornaamste wonder vindt plaats in het hart en het verstand, en is niet per sé iets wat gezien kan worden.

Bovendien wil God niet dat wij gevaarlijke zaken doen om zo zijn tussenkomst te bewerkstelligen. Satan verzocht Jezus met zo'n uitdaging, en Jezus antwoordde “Stel de Heer, uw God, niet op de proef” (Matt. 4:5-7). Wij moeten niet proberen om God tot iets te dwingen. Dergelijk gedrag getuigt van gebrek aan geloof.

Het tekstgedeelte in Marcus 16 is een voorspelling en geen voorschrift. Het zegt simpelweg dat sommige christenen deze wonderen zouden ervaren; het is geen belofte om alle christenen te beschermen, of om iedereen te genezen, of dat allen in tongen zouden spreken, of dat iedereen demonen zou uitdrijven. Het geeft aan dat verscheidene wonderen zouden gebeuren; het zegt niet hoe vaak zij zouden gebeuren.

Tegenwoordig vinden nog steeds wonderen plaats – genezing bijvoorbeeld. Demonen zijn uitgedreven. Christenen zijn op wonderbaarlijke wijze voor ongelukken gespaard. Maar anderen zijn in geloof gestorven.

Het echte bewijs van het christendom zijn niet de wonderen. Het is de liefde van God, de vrucht van de Geest van Christus in ons, die ons motiveert om elkaar lief te hebben en om God lief te hebben en te gehoorzamen (Rom. 5:5; Gal. 5:22; Joh. 13:34-35; Rom. 8:14; Hand. 5:32).

Hoofdstuk 3: GEESTELIJKE GAVEN EVALUEREN

“Ten aanzien van de uitingen des geestes, broeders, wil ik u niet onkundig laten” schreef Paulus aan de christenen in Korinthe (1 Kor. 12:1). “Streeft dan naar de hoogste gaven” (vers 31; aanhalingen komen uit de bijbelvertaling van het NBG 1982).

De Korinthiërs streefden naar de hoogste gaven. Paulus gebruikte die omstandigheid om nadruk te leggen op de gaven die het meeste van nut zouden zijn voor de gehele gemeenschap van gelovigen. “Zo moet ook gij, omdat gij naar geestelijke gaven streeft, trachten uit te munten tot stichting van de gemeente” (1 Kor. 14:12).

“Jaagt de liefde na en streeft naar de gaven des Geestes, doch vooral naar het profeteren.... Maar wie profeteert [oftewel een geïnspireerde boodschap brengt — zie profetie in de woordenlijst] spreekt voor de mensen stichtend, vermanend en bemoedigend” (verzen 1 en 3).

Doel van spreken: begrepen worden

Paulus gaf de christenen in Korinthe enige richtlijnen waar ze om hadden gevraagd. Hij corrigeerde een fout die zij maakten. Ze hadden gezocht naar de gave van spreken in tongen, maar ze misbruikten die gave. Deze tongen waren de gemeente niet van nut. “Want wie in een tong spreekt, spreekt niet tot mensen, maar tot God, want niemand ver-

staat het.... Wie in een tong spreekt, sticht zichzelf” (1 Kor. 14 verzen 2 en 4).

Paulus zei dat ze niet hoefden te stoppen met spreken in tongen (vers 39), maar hij wilde dat ze hun enthousiasme op een meer dienstbare manier zouden gebruiken, hetzij door de onbekende klanken uit te leggen, hetzij door eenvoudig woorden te spreken die verstaan konden worden.

“Ik wilde wel dat gij allen in tongen spraakt, maar liever nog dat gij profeteert. Wie profeteert is meer dan wie in tongen spreekt, tenzij hij het ook uitlegt, zodat de gemeente stichting ontvangt” (vers 5). “Derhalve moet hij die in een tong spreekt, bidden dat hij het moge uitleggen” (vers 13).

De meest dienstbare gave is die van het geïnspireerde spreken (vers 1). Het kan bemoedigen, troosten en onderwijzen (verzen 3 en 31).

Bijeenkomsten moeten ordelijk verlopen

Paulus geeft de Korinthiërs ook advies over een onderwerp dat hiermee samenhangt: orde tijdens de erediensten. “Hoe staat het dan, broeders? Telkens als gij samenkomt heeft ieder iets.... dat alles moet tot stichting geschieden” (vers 26).

Eerst geeft hij instructies voor degenen die in tongen spreken: “Indien er in tongen spreken, laten het er twee, ten hoogste drie zijn, ieder op

zijn beurt, en laat één uitleg geven. Is er echter geen uitlegger, dan moet men zwijgen in de gemeente” (verzen 27 en 28).

Vergelijkbare instructies werden gegeven aan mensen die profeteerden in een onverstaanbare taal: “Want gij kunt alleen één voor één profeteren, opdat allen lering en allen opwekking erdoor ontvangen” (vers 31). De Korinthiërs hadden hierover enig advies nodig; blijkbaar waren hun bijeenkomsten vol verwarring. “Indien dan de gehele gemeente bijeengekomen is en allen in tongen spreken en er komen toehoorders of ongelovigen binnen, zullen zij niet zeggen dat gij wartaal spreekt?” (vers 23).

Paulus was teleurgesteld over hoe de kerkbijeenkomsten te Korinthe werden geleid. Eerder had Paulus hen al een uitbrander gegeven omdat ze twistten: “Nu ik dit voorschrijf, moet ik er mijn afkeuring over uitspreken dat uw samenkomsten niet tot zegen, maar tot schade zijn. Want vooreerst is er, naar ik hoor, wanneer gij als gemeente samenkomt, verdeeldheid onder u.... Want scheuringen moeten er wel onder u zijn” (1 Kor. 11:17-19).

Paulus legde dus de nadruk op orde. “God is geen God van wanorde, maar van vrede.... Laat alles betamelijk en in goede orde geschieden” (1 Kor. 14:33 en 40).

Was het werkelijk de heilige Geest?

De heilige Geest kan inspireren tot het spreken in tongen, zoals Paulus schreef in 1 Kor. 12:7-11 en zoals we kunnen lezen in het boek Handelingen.

Maar spreken in tongen kan ook op andere manieren plaatsvinden. Niet-christenen hebben ook in tongen gesproken, zowel nu als in vroegere tijden. Verscheidene oude religies kenden ook het spreken in tongen, doorgaans geen echte talen (voor zover we weten), maar rijen lettergrepen, ook wel extatische taal genoemd.

Er zijn verslagen van extatische taal en dergelijke in Egypte in de elfde eeuw v. Chr. In de hellenistische [Griekse] wereld spraken de profetes van Delphi en de Sibillijnse priesteres in een onbekende en onverstaanbare taal. Verder bevatten de rituelen van Dionysus een trance-achtige toestand en glossolalie (spreken in tongen). Veel van de magiërs en tovenaars van de eerste eeuw vertoonden gelijke verschijnselen. (G.R. Osborne in de *Evangelical Dictionary of Theology*, 1984, pag. 1100.) In de studies van vergelijkbare religies komen vaak beschrijvingen van extatische taal voor.... Volgens de Delphische en Pytische religies van Griekenland waren extatisch gedrag en extatische taal uitingen van goddelijke inspiratie door Apollo. [C.M. Robeck, Jr., in *The International Standard Bible Encyclopedia*, Vol. 4, 1988, pag. 872.)

Hoe spraken deze heidenen uit de oudheid dan in tongen? Wellicht kregen ze van demonen bovennatuurlijke talenten, maar misschien deden ze het eenvoudig met menselijke gaven. Modern onderzoek wijst uit dat tongen — of in elk geval iets dat lijkt op tongen — uit een natuurlijke bron kunnen komen: het menselijke brein.

Het fenomeen tongen kan slechts worden verklaard op psychologische, sociologische, fysiologische en linguïstische gronden.... De meeste sociaal-wetenschappers zijn het erover eens dat glossolalie plaatsvindt als een persoon functioneert in een bepaalde veranderde mentale toestand.... ...psychologen beschouwen tongen als verklaarbaar in termen die niet noodzakelijkerwijs bovennatuurlijk of geestelijk zijn.... De psy-

chologische toestand van de glossolalie is op een bepaalde manier gewijzigd. (Klemet Preus, *Concordia Theological Quarterly*, Vol. 46, 1982, pag. 280-281.)

Glossolalie is geen taal in de gebruikelijke betekenis.... Het is eerder een gewenste en welkome vocale gebeurtenis waarbij, in een context van het bijwonen van een regieuze realiteit, de tong handelt binnen iemands gemoedstoestand maar los van iemands verstand op een manier die vergelijkbaar is met de fantasie van kinderen.... Glossolalie wordt regelmatig onderwezen... en geleerd en is in feite gemakkelijk om te doen als men dat wil. (J.I. Packer, *Churchman*, Vol. 94, 1980, pag. 108-109.)

Glossolalie is een aangeleerde vaardigheid, hoewel het mechanisme onbewust is. De gelegenheden waarbij het zich manifesteert zijn in grote mate afhankelijk van verwachtingen van een specifieke groep, deels uitgedrukt in rituele werkwijzen. Zelfs de karakteristieke lichaamsbewegingen die horen bij dissociatie en sommige aspecten van modulaties in de uitspraak zijn specifiek voor een bepaalde groep en zelfs voor de leider die de glossolalie heeft “onderwezen”. En de interpretatie van de tongentaal hangt af van het geloofssysteem van de groep. (Wayne A. Meeks, *The First Urban Christians: The Social World of the Apostle Paul*, 1983, pag. 120.)

Extatische taal, hoewel ongebruikelijk, is een natuurlijke vaardigheid die kan worden onderwezen. Spreken in tongen is niet noodzakelijkerwijze een wonder, om die reden kan het geen bewijs van de heilige Geest zijn. De christenen te Korinthe namen echter aan dat tongentaal een bewijs van bovennatuurlijke inspiratie was. Op basis van de manier waarop Paulus schrijft, concluderen we dat sommige Korinthiërs een echte geestelijke gave hadden voor het spreken in tongen.

Anderen daarentegen — degenen die verwarring veroorzaakten — imiteerden de gave. Misschien beïnvloed door het belang dat werd toegekend aan extatische geluiden in heidense religies, benadrukten sommige Korinthiërs tongentaal als een zichtbaar bewijs van geestelijkheid. Terwijl ze dit deden, verwaarloosden ze de meer belangrijke delen van het christendom, zoals liefde.

Paulus herschikte hun gedachten om hen te helpen een betere manier te zien. Hij begon met de Korinthiërs te herinneren aan hun heidense verleden (1 Kor. 12:2) en hij gaf een extreem voorbeeld om aan te tonen dat niet alles wat gezegd wordt door God is geïnspireerd (vers 3). Het is noodzakelijk om boodschappen te onderzoeken alvorens ze kunnen worden aanvaard (1 Kor. 14:29, 1 Thess. 5:20-21). God zal nooit een boodschap ingeven die de bijbel of de weg van liefde tegenspreekt. Omdat de boodschap geëvalueerd moet worden, is het nodig deze te begrijpen. Daarom zegt Paulus dat de gave van tongen, indien er geen vertaler is, voor eigen gebruik is (1 Kor. 14:28) en daarom legt hij de nadruk op profetie.

Verstaanbaar spreken is op meerdere manieren beter dan extatische geluiden: het kan beheerst en ordelijk zijn, het kan zowel gelovigen als ongelovigen onderwijzen en opbouwen; en het is geen lawaaierige chaos. En het is niet te verwarren met de extase die voorkwam in groepen die bijvoorbeeld al drinkend een “wijngod” vereerden terwijl ze lawaai maakten met muziekinstrumenten.

“Broeders, weest geen kinderen in het verstand” (vers 20). Paulus bedoelde niet te zeggen dat tongentaal kinderachtig was, maar veeleer

dat de Korinthische overdreven nadruk op tongen kinderachtig was. Paulus haalt een passage uit Jesaja 28:11-12 aan om duidelijk te maken dat het spreken in vreemde tongen niet altijd een effectieve manier is om mensen tot God te brengen.

Tongen zijn een teken “voor ongelovigen.” Mensen die nog niet in God geloven, zoeken naar wonderlijke bewijzen (1 Kor. 14:22). Maar zelfs al zien ze tongen, dan kunnen ze nog spotten en eventueel zeggen dat de mensen dronken, gestoord of door demonen geïnspireerd zijn (vers 23, Hand. 2:13).

Tongen, als een teken, brengen mensen niet tot gehoorzaamheid aan en geloof in Jezus onze Heer. Christenen die reeds geloven, moeten kijken naar de minder spectaculaire maar meer belangrijke verandering in het menselijke hart; een verandering die Paulus omschrijft als de weg van liefde.

Sprak Paulus in tongen?

Sprak Paulus zelf in tongen? In 1 Kor. 14:18 zegt hij van wel, maar we weten niet in wat voor soort tongen hij sprak. Hij kende verscheidene talen, maar dat is wellicht niet wat hij bedoelde. Hij zei niet dat hij in meer talen sprak; eigenlijk zei hij dat hij vaker dan de Korinthiërs in tongen sprak. Hij kon bidden in een tong, maar hij gaf er de voorkeur aan met zijn verstand te bidden (verzen 14 en 15).

Paulus beschreef vele van zijn bovennatuurlijke en natuurlijke ervaringen (2 Kor. 12:1-5, 11:21-30), maar hij zegt niets meer over tongen. Blijkbaar was het voor christenen toen en nu niet belangrijk. Zijn instructies aan de Korinthiërs maken duidelijk dat Paulus tijdens een kerkelijke bijeenkomst niet zou hebben gesproken in een taal die anderen niet konden verstaan (1 Kor. 14:19).

Paulus zei dat tongen de spreker kunnen opbouwen (vers 4), maar het belang van het zichzelf opbouwen is beperkt. Welbeschouwd hadden de Korinthiërs zichzelf overschat in wijsheid, kennis en geestelijkheid; ze waren verwaand doordat ze zichzelf zeer belangrijk vonden. Ze hadden niet meer zelfgerichte aandacht nodig — voor hun geestelijke rijpheid moesten ze liefde jegens anderen hebben en de kerk opbouwen, niet zichzelf (verzen 3 en 4).

Wat bedoelde Paulus toen hij schreef: “Ik wilde wel dat gij allen in tongen spraakt” (vers 5)? Wellicht wenste hij dat alle Korinthiërs boodschappen van God zouden uitspreken. Wat hij ook bedoelde, hij verduidelijkte onmiddellijk dat zijn grotere wens was dat de Korinthiërs zouden praten op een verstaanbare manier: “Maar liever nog [wilde ik] dat gij profeteert. Wie profeteert is meer dan wie in tongen spreekt, tenzij hij het ook uitlegt, zodat de gemeente stichting ontvangt.”

De Korinthische ervaring met tongentaal schijnt een geïsoleerd geval te zijn geweest en Paulus gaat hier op een tactvolle, instructieve manier mee om. Hij stond tot op zekere hoogte tongentaal toe, maar hij verbodde het in de erediensten indien er geen vertaling was. Hij stond niet toe dat meerdere personen tegelijk spraken (verzen 27 en 28). Hij zei duidelijk dat ordelijke en verstaanbare boodschappen beter waren. Maar als iemand thuis, in privé, in een onbekende taal wilde spreken, moet de kerk dat toestaan (vers 39). De ongebruikelijke taal zou mensen kunnen aanmoedigen om door te gaan met het bouwen van hun relatie met God. Op zijn minst kan het ons er aan herinneren dat we niet altijd in staat zijn onze noden helder uit te drukken (Rom. 8:26).

Samenvatting

Is het spreken in tongen een bewijs dat iemand de heilige Geest heeft ontvangen? Nee. Gaven of vaardigheden, ongeacht hoe wonderbaarlijk ze mogen lijken, moeten niet vanzelfsprekend als goddelijk beschouwd worden. Ze moeten onderzocht worden om te bekijken of ze overeenstemmen met Gods Woord en de christelijke manier van leven. Zijn degenen die in tongen spreken geestelijker of dichter bij God dan anderen? Niet zondermeer. Paulus zegt dat indien degenen die in tongen spreken geen liefde hebben, zij nutteloze lawaaischoppers zijn — ongeacht in welke taal ze spreken (1 Kor. 13:1).

Wat is de rol van tongentaal in de kerk? Paulus verbiedt tongentaal niet, maar hij beperkt de rol strikt tot de bijeenkomsten van de kerk. Hij zegt dat de Korinthiërs het niet tijdens hun diensten moeten doen, tenzij iemand kan vertalen. En zelfs als er vertaling is moet slechts één persoon tegelijkertijd praten.

De gave van tongen, of welke andere gave ook, is niet een speciaal teken van geestelijkheid. Alle gaven van de Geest zijn overeenkomstig Gods besluit gegeven (1 Kor. 12:11). Als we het voorbeeld in het boek Handelingen volgen is het niet nodig speciale moeite te doen om deze bijzondere gave te ervaren. (Zie “De gave van tongen zoeken” in hoofdstuk 1, bladzijde 4) Niemand heeft, welke gaven men ook bezit, enige reden om trots te zijn of neer te kijken op anderen (verzen 21-25). En christenen met “kleine” gaven hoeven zich niet minder te voelen. Een ieder moet eenvoudig zijn of haar talenten gebruiken om anderen zo goed mogelijk te dienen (Rom. 12:6-13).

Woordenlijst

Caesarea. Een stad ongeveer 90 km ten noordwesten van Jeruzalem, waar de heilige Geest werd gegeven aan de heidense Cornelius en zijn gezin.

Charismatischen. Een van de vele denominaties die nadruk leggen op geestelijke gaven, zoals spreken in tongen, genezing en profetie. Doorgaans onderwijzen ze niet dat iedereen dezelfde gave zou moeten bezitten. Het Griekse woord charismata betekent “gaven.”

Extatische taal. Niet-talige lettergrepen die worden voortgebracht als de hersenen signalen zenden naar spraakorganen (keel, tong en lippen) maar het taalgebied van de hersenen de signalen niet regelen. De persoon kan bij bewustzijn of in een trance-achtige toestand zijn.

Efeze. Een stad in het westen van Klein-Azië, vlakbij het tegenwoordige Izmir in het westen van Turkije. De wonderbaarlijke tongentaal in Efeze toonde aan dat discipelen van Johannes de Doper werden geaccepteerd in christelijke kerken na geloof, doop en het opleggen van handen.

Glossolalie. Spreken in tongen. Het Griekse woord glossa betekent “tong” en laleo betekent “spreken”.

Johannes de Doper. Een joodse profeet die de weg voor Jezus voorbereidde. Hij had zelfs 20 jaren na zijn dood nog vele discipelen.

Markus 16:15-18. Moderne vertalers wijzen er op dat de verzen 9 tot 20 niet voorkomen in enkele oudste manuscripten van het Nieuwe Testament en daarom wellicht geen onderdeel zijn van het originele evangelie. Wij vermelden deze verzen in onze bespreking, maar zij beïnvloeden onze conclusie niet.

Pinksteren. Een van de jaarlijkse religieuze feestdagen die de Israëlieten van God moesten vieren. Het komt ongeveer zeven weken na het Pasen. Op Pinksteren vulde de heilige Geest de discipelen, zodat ze in tongen konden spreken; tevens vormde dit het begin van de Nieuw-Testamentische Kerk.

Pinksterbeweging. Een stroming die nadruk legt op het belang van tongentaal als een "tweede zegening." De mensen wordt onderwezen dat ze de heilige Geest ontvangen na bekering, maar men wordt niet gevuld met of gedoopt met de heilige Geest totdat men in tongen spreekt.

Profetie. Een door God geïnspireerde uitspraak of een boodschap van God. Het werkwoord dat is vertaald met "profeteren" betekent spreken onder invloed van goddelijke inspiratie, al dan niet refererend aan toekomstige gebeurtenissen.

Samaria. Een gebied ongeveer 40 km ten noorden van Jeruzalem. Het Samaritaanse volk had gemengde voorouders, zowel Israëliësch als heidens. Toen het evangelie in Samaria werd gepredikt, kwam de heilige Geest op een merkbare manier op de bekeerden, maar over tongen wordt niet gerept (Hand. 8:14-18).

Bibliografie

Fee, Gordon D. *The First Epistle to the Corinthians*. The New International Commentary on the New Testament. Grand Rapids: Eerdmans, 1987, pag. 569-712.

Gaffin, Richard B., Jr. *Perspectives on Pentecost: New Testament Teaching on the Gifts of the Holy Spirit*. Phillipsburg, N.J.: Presbyterian & Reformed, 1979.

Green, Michael. *I Believe in the Holy Spirit*. Grand Rapids: Eerdmans, 1975.

Hoekema, Anthony A. *Tongues and Spirit-Baptism: A Biblical and Theological Evaluation*. Grand Rapids: Baker, 1981.

Holdcroft, L. Thomas. *The Holy Spirit: A Pentecostal Interpretation*. Springfield, Missouri: Gospel Publishing House, 1979.

Johnson, Luke Timothy. "Tongues, Gift of." *The Anchor Bible Dictionary*, Vol. 6, uitgegeven door David Noel Freedman. New York: Doubleday, 1992, pag. 596-600.

Louw, Johannes P. en Eugene A. Nida. *Greek-English Lexicon of the New Testament Based on Semantic Domains*. Vol. 1. New York: United Bible Societies, 1988, pag. 389-390, 440-441.

Meeks, Wayne A. *The First Urban Christians: The Social World of the Apostle Paul*. New Haven: Yale University Press, 1983, pag. 120.

Osborne, G.R. "Tongues, Speaking in." *Evangelical Dictionary of Theology*, uitgegeven door Walter A. Elwell. Grand Rapids: Baker, 1984, pag. 1100-1103.

Packer, J.I. "Theological Reflections on the Charismatic Movement." *Churchman*, Vol. 94, 1980, pag. 7-25, 103-125.

Preus, Klemet. "Tongues: An Evaluation From a Scientific Perspective." *Concordia Theological Quarterly*, Vol. 46, 1982, pag. 277-293.

Robeck, C.M., Jr. "Tongues, Gift of." *The International Standard Bible Encyclopedia*, Vol. 4, uitgegeven door Geoffrey W. Bromiley. Grand Rapids: Eerdmans, 1988, pag. 871-874.

Roberts, Phil. *The Gift of Tongues: An Evaluation*. Hatfield, Pennsylvania: Interdisciplinary Biblical Research Institute, 1991.

Vruchten van de heilige Geest

"Wandelt door de Geest," zegt Paulus tot ons in Gal. 5:16, en "voldoet niet aan het begeren van het vlees". Deze zinsneden vertegenwoordigen tegenovergestelde benaderingen van het leven (vers 17). In de verzen 19-21 beschrijft Paulus enkele handelingen van de zondige natuur en in de verzen 22-23 beschrijft hij enige vruchten of resultaten van de heilige Geest: "liefde, blijdschap, vrede, geduld, vriendelijkheid, goedheid, trouw, zachtmoedigheid en zelfbeheersing."

In Ef. 5:9 beschrijft Paulus meer "vruchten" van het christelijke leven: "goedheid, gerechtigheid en waarheid." De heilige Geest brengt meer voort: leven en vrede (Rom. 8:6), hoop (Rom. 15:13) en geestelijke wijsheid (1 Kor. 2:6-15). Alle christenen moeten deze kwaliteiten bezitten.

Als we ons overgeven aan Gods Geest (Rom. 8:13-14) en als we geleid worden door de Geest van Christus (vers 9), hebben wij Jezus Christus' genade en medeleven voor anderen en Zijn liefde voor Gods manier van leven.

"Aan hun vruchten zult gij hen kennen" zei Jezus (Matt. 7:20). Velen zullen Jezus "Heer" noemen en ze zullen profeteren en wonderen doen in Zijn naam (verzen 21-22), maar tenzij ze de wil van de Vader doen, zijn ze valse profeten (verzen 21 en 15). "Aan hun vruchten [de manier waarop ze leven] zult gij hen kennen" (vers 16). Alle christenen moeten de vruchten van Gods Geest dragen.

Gaven van de heilige Geest

De “gaven” van de Geest zijn door God gegeven talenten; God weet welke verdeling van gaven het beste is voor diverse aspecten van de christelijke bediening. Maar niet elke christen heeft dezelfde gave, net zoals niet elk deel van het menselijke lichaam de functie heeft van zien, horen of lopen (1 Kor. 12:14-26). Door het werk te verdelen moedigt God ons aan om samen te werken om zo efficiënter te zijn. Als we samenwerken, zorgt Christus er voor dat de kerk groeit (Ef. 4:15-16).

Wat zijn die verschillende gaven? Paulus noemt enkele in 1 Kor. 12:28-30: kerkelijk leiderschap zoals apostel, profeet en leraar, of gaven van wonderen en genezing, of minder spectaculair maar even nodig: vaardigheden op het gebied van administratie of het helpen van anderen.

Een andere opsomming zien we in de verzen 7 tot 10: boodschappen van wijsheid of kennis, geloof, krachten, genezing, geïnspireerde boodschappen van profetie, tongen, uitleggingen of een speciale gave om geesten te onderscheiden. (Het Griekse woord voor “onderscheiden” wordt ook gebruikt in 14:29. Deze gave werd wellicht gebruikt om uit te maken welke profetieën of tongen-interpretaties echt of vals waren.)

Het exacte verschil tussen wijsheid en kennis, of geloof en genezing en wonderen is niet van belang in deze opsomming; Paulus wijst er gewoon op dat geestelijke gaven vele variaties kennen, hoewel ze alle “van algemeen nut zijn”.

Rom. 12:6-8 toont nog een andere opsomming van gaven (geen van deze lijsten is uitputtend): profeteren, dienen, onderwijzen, bemoedigen, geven, leiden en barmhartigheid. Enkele van deze dienstbare gaven moet elke christen bezitten, maar sommige mensen zijn uitgesproken beter in bepaalde activiteiten dan anderen.

Aangezien God ons deze talenten geeft, moeten we ze zo goed mogelijk toepassen in het belang van Christus' lichaam.

De gaven in deze lijsten bestaan uit drie hoofdcategorieën: kerkelijk leiderschap, spreken en anderen dienen. Petrus schaaft “gaven” onder de twee laatste categorieën (1 Pet. 4:11). “Dient elkander, een ieder naar de genadegave, die hij ontvangen heeft, als goede rentmeesters over de velerlei genade Gods” (vers 10).

Paulus zei dat God aan de christenen te Filippi de mogelijkheid had gegeven (het Griekse werkwoord is vergelijkbaar met het zelfstandig naamwoord gebruikt voor “gave”) om in Christus te geloven en tevens de gelegenheid om voor Hem te lijden (Fil. 1:29-30).

Geduldig en in geloof lijden kan ook een nuttige geestelijke gave zijn. Paulus beschrijft “een doorn in mijn vlees” (2 Cor. 12:7), daarmee zijn zwakte benadrukkend en aantonend dat de kracht van zijn boodschap niet van hem zelf maar van God afkomstig was (verzen 8-10).

Paulus refereerde aan de burgerlijke staat, getrouwd of ongehuwd, als een gave (1 Cor. 7:7). Alle omstandigheden in het leven kunnen worden beschouwd als een gave van God indien we dit kunnen gebruiken om Christus te verheerlijken en anderen te dienen. Het maakt niet uit hoe spectaculair of schijnbaar gewoon de gave is — van belang is hoe deze wordt gebruikt (1 Cor. 13:1-4). Liefde, een vrucht van de Geest welke alle christenen moeten bezitten, is de test om uit te maken of een gave goed is.

Alle gaven moeten worden gebruikt om Christus te verheerlijken en anderen van nut te zijn.